

Tyto historické události, které na těchto stránkách staré pěněčinské kroniky předkládám, jsem opsal z rodinné kroniky sedláka Josefa Bičíka z Pěněčína 9. Jsou to nejzajímavější úryvky, které mají nějaký vztah k obci Pěněčínu.

Josef Bičík, který tyto záznamy psal, zemřel r. 1949 v stáří 70 let. Byl to typ starosvětského sedláka a vzorného, dobrého hospodáře. Některé záznamy nejsou již dopsány, proto se snažím je nač stačím doplnit.

Zapsal v zimě r. 1970 – 71

Vlastislav Louda

z Pěněčína čp. 71

O vsi Pěněčín ze středověku žádné zprávy mi známi nejsou, nejstarší zprávu r roku 1547 byl pergamenový list, který se v naší rodině zachoval až do roku 1890, kdy jsme stavěli obytné stavení a můj děd odstěhoval si část nábytku v němž byl i onen zmíněný pergamen do Přepěř k druhé své dceři a tam téhož roku na podzim při velikém požáru, v Přepěřích tehdá vyhořelo 14 obytných čísel, také shořel. Máme jej v opise, který zní:

Léta Páně 1547. 8. máje

Já Václav Kyj pán na Albrechticích známost činím tímto listem a vůbec především, kdekoliv čítán neb slyšán bude, zvláště tam kde toho ukazovati bude potřeba, že jsem prodal kus dědičného pole, též louky od gruntu neb sídla Albrechtického, ležící nad vsi Pěněčínem a jmenuje se Krhovsko. Kterýž to grunt já Václav Kyj zdědil jsem po urozeném pánu Janu Kyjovi z Rožmberka, s tím vším příslušenstvím jak sluší a náleží k držení a užívání, tak jak meze tohoto gruntu ukazují, svým sousedům obyvatelům vsi Pěněčína, a to Janu Chramostovi, Václavu Maškovi a Vojtěchu Karbanovi. V listině (komise) na Dubě, Svijanech, Turnově, Velké Skále a Černým Kostelci svědkami uzavřena byla v sumě jednostotřicet kop míšenských, které já Václav Kyj jsem obdržel. Na to žádný z mých dědiců nemá sahati, než stou výjimkou, kdyby ti jistí lidé výše jmenovaní grunt dobrovolně chtěli prodati, však žádnému jinému než držiteli tohoto sídla Albrechtického za tuto samou sumu 130 kop míšenských jak prodáno bylo. Co se týče ouroku každoročně při sv.Havle, počínaje od léta svrchu psaného po šesti kopách míšenských do důchodu Albrechtického mým potokům odváděti a skládati.

Pro větší jistotu pečeti kterou jsem vlastní rukou přiložil a podepsal a k tomu dožádal jsem pana Jiřího Ulivetu nejstaršího služebníka komory Pražské České.

Dle urbáře Svijanského (zapsal Páter Josef Voborník farář ve Vlastibořicích) bylo ve vsi Pěněčíně r. 1624 devět sedláků s koňmi a byli to:

Martin Petřík (Matěj Pelda, Jan Ťukal) odváděli ouroku svatojiřského (24.dubna) 1 kopa 28 grošů, svatohavelského (16 října) 1 kopa 28 grošů, roboty 12 dní, slepice 1.

Adam Maškův (Andres Tomsa, Václav Kamenský) jiř. 2 kopy 8 grošů, havelský 2 k. 8 gr. Roboty 18 dní, slep. 2

Havel Šejnoch (Martin Patočka, Jan Žižka) jiř. 1 k 36 gr., havel. 1 kop. 36 gr., roboty 24 dní slepic 2

Jan Hloušek (Jan Čehoto, Václav Zakouřil) jiř. 1 k. 36 gr., havel. 1 k 36 gr., roboty 18 dní, slepic 12

Jiřík Chramosta (Václav Hora, Mariana Katanů, Václav Kozderka) jiř. 2 k, 50 gr. havel. 2 k, 50 gr. Roboty 4 dni slepice 3

Mikoláš Jirčák (Vávra Bartoňků, Václav Tomsa), jiř. 1 k, 44 gr., havel. 1 k 44 gr. Roboty 18 dní slepice 2

Jan Moškův (Václav Polívka, Václav Hoberland) jiř. 2 k. 34 gr. Havel. 2 k. 34 gr roboty ženní 12 dní sl. 3

Jakub Krsek (Hloušek, Jan Zakouřil) jiř. 1 k, 34 gr. 3½ denáru, havelský 1 kopa 34 gr. 3½ denáru roboty ženní 6 dní slepice 2

Jan Karba (Jiří Lanka, Václav Kvapil) již. 3 k 38 gr, havel. 3 k 38 gr. Roboty ženní 24 dní slepice 4.

Jelikož popisných čísel tehdaž nebylo, číslování zavedeno bylo za Marie Terezie a druhé za Josefa II. Nemožno s jistotou říci, které statky tito sedláci drželi.

Asi: Martin Petřík, číslo 15, Mikoláš Jirsák č. 6, Jiřík Chramosta nynější č.8, Jan Moškův č. 9, Jakub Krsek č. 18. Jan Karba č. 11

Jména v závorce jsou pravděpodobně pozdější postupní majitelé těchto usedlostí.

Soupis poddaných panství Svijanského r. 1773

Ves Pěčín

Jiří Kozderka 39 roků sedlák, žena Mandelína, děti: Kateřina 8 roků, Jan 6 r., Anna 2 r.,

Jan Hobelant 44 r. sedlák, žena Kateřina 39 roků, děti: Kateřina 11 r., Jan 8 R., Václav 3 r., Franc 2 r.

Jan Mráz 54 r. (pravděpodobně zemřel vdova se znovu provdala za Jana Odcházela) sedlák, žena Anna 52 r., děti po Janu Mrázovi: Jan 28 r., Anna 18

Jakub Bečka 75 r. sedlák, žena Marie 48 r. děti: Jan 28, Marie 10 r.

Václav Ťukal 31 r. sedlák, žena Johana, dcera Kateřina

+ Václav Jelínek 66 r., výměník

Václav Valenta 68 r. žena Dorota 63 r., děti Jan 29, Matěj 20, Jiří 17 r.

Václav Tomsa 38 r. sedlák, žena Dorota 21 roků

Jiří Hobrlant 38 r., chalupník, žena Dorota 50 r., děti po Janu Smorádkovi: Václav 20 r. (u Kozderky) blíženci (dvojčata) Alžběta a Kateřina 10 r., Jan z Jiříka Hobrlanta 7 r.

Jiří Škréta 38 r., žena Lidmila 35 r., děti: Václav 10r., Anna 7 r., Kateřina 5 r.

Prokop Čížek 32 r., žena Anna 34r., děti: Jan 4 r., Václav 2 r.

+ Jan Brdlík, 46 r. chalupník, žena Kateřina 40 r., děti: Jan 16 r., Kateřina 12 r., Jiří 10 r., Petr 8 r., Václav 3 r.

Václav Kamenský 34 r. návesník, žena Dorota 30 r., děti: Václav 9 r., Kateřina 5 r.

Franc Pořádný 47 r. návesník, žena Lidmila 37 r., děti: Kateřina 9 r., Jan 6 r.

Jan Pelda, 35 r. chalupník, žena Alžběta, děti: Kateřina 8 r., Jiří 6 r.

Václav Mráz 52 r. chalupník, žena + Mandelina 43 r., děti: Kateřina 17 r., Václav 13 r., Anna 11 r. + Jan 7 r.

+ Jiří Tomsa 52 r. chalupník malý, žena Kateřina 50 r., děti: Kateřina 20 r.

Jiří Patočka 45 r., žena Kateřina 39 r., děti: Kateřina 10 r., Jan 8 r., Jiří 5 r., Anna 2 r.

Jan Hobrlant 36 r., chalupník, že Mandelína 39 r., dcera Kateřina

Václav Valenta 28 r. chalupník.

Matěj Jelínek 36 r., sedlák, žena Dorota 40 r., děti + Jan 8 r., Václav 6 r., + Anna 2 r. (po Jakubu Hanzlovi z Vitanovice sourozenci Jan 6 r., Jiří 2 r.)

Jiří Mráz 21 r., žena Kateřina 24 r.

Podruzi

Jan Pořádný 51 r., žena Mandelína 51 r., děti: Anna 26 (u Marušky v Soběslavicích) Jan 20, +Mandelina 17 r., Alžběta 14 r., Marie 11 r.

+ Jan Ťukal 52 r. zedník, žena + Mandelina 48 r., děti: +Jan 21 r., Kateřina 196 r., +Alžběta 14 r., Václav 11 r., Mandelina 9 r.

Jan Šulc 35 r., žena Dorota 25 r., děti: Kateřina 4 r., Anna 3 r.

+ Josef Kamenský 48 r., žena Anna 44 r., děti: Jan 16 r., + Anna 13 r., Kateřina 9 r., + Dorota 7 r.

Franc Šulc 28 r. kovář, platí 2 zl. při stavuňkách, žena Dorota 27 r.

Václav Bečka 32 r. (v Zásadě má chalupu), žena Anna, děti: Kateřina 3 r., Václav 2 r., Jan.

Václav Ťukal 72 r. vejměník, žena Dorota 68 r.,

Matěj Kozderka 32 r., žena Dorota
Jiří Hobrlant 31 r., žena Kateřina 23 r., děti: Kateřina 3 r.

Vdovy a sirotci

Po Janu Brhlíkovi syn Václav 47. Recrout

Po Jakubu Kamenském vdova Mandelina 28 r. (beim Mathes Hanzl zu Vitanovice)

Po Matěji Hobrlantovi vdova Alžběta 45 r., děti Matěj 16 r. (u bratra) Václav 15 r. (u Pěňčínského rychtáře).

Po Václavu Peldovi vdova +Mandelina 42 r., děti: Anna (u Březinského krejčího), Dorota 24 r., Václav 19 r. (v Loukově se učí kovářství)

V Pěňčíně bydlilo 153 lidí, nepřítomných 63, na vojně 4, rekrutů 5, student 1.

Tento zápis je dosti nepřesný a nejasný, ale přesto jsem ho opsal po Jos. Bičíku, pro zajímavost jmen a sociálního rozvrstvení a vůbec tehdejších životních podmínek poddaného lidu, z čehož se dá částečně vycítit tehdejší nevalné životní podmínky a prostředí.

Historie obytných domů obce Pěččina

Na čísle 1 hospodařil rod Mrázů, dnes dopisováno v létech sedmdesátých, bydlí rod Tomsů.

Že bylo v Pěččině Mrázů více říkalo se tam u dolejších Mrázů, byla to usedlost veliká s dobrými pozemky. Neustálým dělením a odprodáváním zbylo z celého statku 14 korců. Poslední z této rodiny Josef Mráz hospodařil do let 80desátých minulého století. Patřilo k tomu číslu v Lukavicích podél silnice (tehdy jen polní cesta – kolej), Příšovické a až nahoru k silnici Újezdské přes 40 korců polí mimo pozemky jiné. Zdá se, že chalupa číslo 30 (Kozderkovo) byla také od čísla 1. V zadní Lukavici dostal pole jeden ze synů (bratr Josefa Mráze), který se přišel do Příšovice a pozemky ty užíval asi do r. 1912. Pak je prodal, část koupil Josef Mareš a část Václav Pícek. Na usedlosti č. 1 hospodařil po Josefu Mrázovi jeho zeť Karel Kroupa, ale jen krátký čas, asi r. 1885 koupil tuto usedlost Josef Mohelský z Doubrav, pak se tam přišel František Kopal z Bukoviny u Dolánek. Staří Kopalovi se pak odstěhovali snad k synovi do Prahy a usedlost koupil Josef Tomsa, který od své původní chalupy č. 5 ponechal si některé pozemky, čímž opět tuto usedlost zvětšil. Za manželku si vzal Annu Kudrnáčovou z Čičav, která za 1 svět.války, kdy muže měla na vojně (ve frontě) starou dřevěnou budovu přestavěla na nynější podobu. Tento Josef Tomsa, usedlost předal staršímu synovi Josefovi. Ten má dvě dcery, starší Jaroslava se přivdala na Kamenec za Josefa Konopku čp. 29 rolníka (družst.). Mladší Jana zůstala doma a přišel se tam Josef Zoubek ze Zásady – Kamení, dělník soustružník kovu, pracuje ve Sklářských strojárnách v Turnově.

Pověst praví, že tato usedlost číslo 1 snad v dávných dobách býval zemský dvůr, ale druhá verze praví, že zemská usedlost pravděpodobně bývala u statku č. 6 neb č. 8, bohužel nijakých zjevných památek se nám nedochovalo.

Na čísle 2 hospodařil odedávna rod Valentů, byla to usedlost veliká, dělením mezi děti povstala chalupa č. 21 asi v polovici 18tého století, říkalo se tam u Zadloužských Valentů. Chalupa č. 31 vznikla asi ku konci 18tého stol. A říkalo se tam u chomoutářů (byl sedlářem). A chalupa č. 35 u Krátkých Valentů.

Asi v létech čtyřicátých minulého století byla tato usedlost č. 2 se zbylými pozemky rozdělena mezi dva syny – Jiřího, který dostal staré stavení a polovic pozemku – a Josefa, který si vystavěl obytné stavení nové nynější 45. Stodolu měli společnou každý na polovic.

Od Jiřího Valenty koupil usedlost č. 2 Václav Pelda ze Čtveřína pro svého syna, a když tento syn zemřel, rozparceloval tuto usedlost, ponechal si jenom les a malý kus pole v Lukavicích, obytné stavení se zahumením koupil Josef Pospíšil 45, který jej opět za krátký čas prodal Václavu Brožovi z Vorklebic. Po něm hospodařil na č. 2 jeho syn Rudolf. Tento měl dceru, která se vdala za Josefa Berana na Kamenec č. 31 a syna Rudolfa, který po otcově smrti na chalupě č. 2 hospodařil. Nyní po přestavbě chlévů v obytné stavení, bydlí tam v č. 2 jeho syn Rudolf, který má za manželku Hanu roz.Hadrabou z Radimovic, dále tam bydlí jeho sestra Drahuše provdaná ze Josefa Procházku pocházejícího z Loukovce, dělníka, pracuje v Turnově.

Číslo 3 byla obecní pastouška postavena asi kolem roku 1800. Malý dřevěný barák, rozbourán r. , bývala to první škola. Později byla zakoupena chalupa č. 17, která měla větší světnici pro vyučování. Stavení č. 3 pak bylo prodáno Janu Mrázovi, vysloužilému vojákovi, který pocházel z čísla 16 a sloužil v Klatovech u dragounu a přivedl si od tamud' ženu, řemesla byl obuvník, proto říkalo se tam také u ševců, potom byl majitelem jeho syn Jan Mráz a nyní zase syn tohoto opět Jan Mráz, který byl zedníkem, ženu měl z Močítek – Újezda roz. Prokorátova.

Číslo 4 bývala kovárna, dle vypravování mého děda, měl tehdejší kovář Pelda několik korců pole a když po žních mlátili dávali slámu ven, zalétla jiskra z kovárny do slámy a celá chalupa i s kovárnou vyhořela, to bylo asi kolem r. 1812. Když pak znovu stavěli, postavili na starém místě jenom chalupu a kovárnu postavili daleko v poli, asi co stojí číslo 57. Asi v letech 1840 přišel se tam František Mráz ze statku, od „hořených Mrázů“ čp. 10 a dostal za podíl pole na

Křížanci. Již ženat vyučil se u svého tchána Pedy kovářství. V letech 80 min.stol. dal chalupu dceři Františce, která se provdala za Václava Šiftu z Jiviny. Roku 1885 koupil od V. Šifty chalupu č. 4 Petr Kozderka, který ponechal si jenom pozemky, stavení opět prodal svoji sestře Marie Pospíšilové, která opět po čase tuto chalupu směnila s Josefem Vrzekem za stavení č. 38. Tento Josef Vrzek tuto chalupu č. 4 zanedlouho prodal se 4 korci pole Václavu Fantovi ze Soběslavic. Po něm na této chalupě hospodařil jeho zeť Josef Fanta, který pochází ze Zásady, ten měl jednu dceru Jarmilu, která se provdala za Ladislava Špičku, kteří se po čase odstěhovali do Příšovice, kde koupili pěkný domek (u Přepeř). Avšak jejich dcera vdavší se za Stanislava Janků ze Žebrová, vrátila se do Pěňčína, kde na chalupě č 4 bydlí dosud. Tato chalupa v létech 1930 – 35 byla přestavena na nynější podobu, dříve byla dřevěná.

Do čísla 5 přiženil se Pelant nevlastní bratr tehdejšího hospodáře Hobrlanta u č. 9 a dostal pole na Tíhách a v Lukavicích, tento dal chalupu č. 5 dceři Marii, která se provdala za Františka Bártu krčmářového syna z Příšovice asi v letech padesátých minulého století. V letech sedmdesátých m.století koupil chalupu č. 5 Josef Tomsa, který pocházel z č. 6. Roku 1905 prodal Josef Tomsa chalupu č. 5 Bohumilu Flanderkovi ze Sezemic, natěrači. Po něm převzal chalupu jeho syn Václav Flanderka vyučený zedník a obkladač, jeho bratr Bohumil se přiženil do Mohelnice.

Číslo 6 býval velký statek, v dávných dobách také domněnka že to snad byl zemský dvůr. Ku konci osmnáctého století byl rozdělen na tři usedlosti asi po 50 korcích. V č. 6 říkali v koutě u Tomsů nebo ve starém stavení. Dále od tohoto statku vzniklo čp. 39, kde se říkalo „na poustkách u Tomsů“, a čp. 42 u Tomsů „podkameneckých“. V letech sedmdesátých min.století bylo opět č. 6 rozděleno mezi syny Františka, který si vystavěl nové stavení č. 56 a dostal slabou polovici pozemků. A Jan dostal stavení doma č. 6. Po Janu Tomsovi hospodařil tam jeho syn, opět Jan až do r. 1921, pak vdova po něm Marie Tomsová roz.Mohelská z Vitanovice 8. Tato Marie Tomsová měla 3 dcery. Nejstarší Marie se přivdala do Vitanovic č. 2 za Václava Ťukala, nejmladší Božena se vdala do Přepeř za Mlejnků úředníka na dráze a prostřední Anna dostala usedlost doma, kam se přiženil Václav Havelka z Trávníčku r. 1930. R. 1938 stavení přestavěl na nynější, za rok na to zemřel. Nyní v č. 6 bydlí starší dcera Hana provdaná za Stanislava Šulce z Přepeř, člena JZD v Pěňčíně. Mladší sestra Hany Šulcové Václava provdala se za Václava Drahoňovského Podchlomek za Turnovem.

Na této usedlosti byl r. 1624 dle urbáře Svijanského Mikoláš Jirčák, po něm Vávra Bartoňků, dále pak Václav Tomsa a pravděpodobně se toto jméno drželo na č. 6 až do r. 1921. Tedy téměř 250 – 300 let.

Chalupu č. 7 drželi pokud pamětníci vyprávějí rod Smrádků. V minulém století se připomíná Václav Smrádek, který měl tři syny. Jana, který si později vystavěl čp. 60. Václava, který dostal chalupu čp. 7 a Josefa a jednu dceru. Synové byli všichni vojáky a Václav, když už byl na výměnku tak rád o vojně vyprávěl, byl ještě na vojně asi sedm let, vyprávěl jak mašíroval z Uher do Majzu (Mohuče). Po něm hospodařil na č. 7 jeho syn Václav Smorádek a když tento r. 1924 zemřel hospodařila po něm vdova Marie Smorádková (dožila se 93 let) se synem Václavem, který však zemřel r. 1930 svobodný.

Usedlost č. 8 držel pokud paměť sahá rod Kozderků, říkalo se tam ve statku u Kozderků, chalupa č. 387 byla také od tohoto statku. V minulém století hospodařil na statku č. 8 Václav Kozderka, který měl 5 synů a tři dcery. Nejstarší syn byl knězem, ale později sešel z kněžství odjel do Ruska, dal se na pravoslaví a byl profesorem na gymnáziu neznámo kde. Druhý syn Josef měl usedlost a hospodu ve Střížovicích. Třetí syn František dostal statek domu č. 8, čtvrtý Jan byl kovářem a koupil si chalupu č. 30 a vystavěl při ní kovárnu, pátý Petr dostal chalupu č. 38, kterou později prodal a koupil usedlost č. 45. Tento Petr byl dlouholetým starostou, člověk nábožensky založený, který vykonal cestu (pouť do Říma) samo sebou že ještě před první svět.válkou, což byla na tehdejší dobu ohromná událost.

Na čísle 9 hospodařil dle vypravování mého děda rod Hobrlantů. Můj praděd Jan Hobrlant měl za manželku Alžbětu, roz.Křížkovou z Vorklebic. Za jeho hospodaření zuřily právě Napoleonské války a musil také čeledína s párem koňmi poslati na přípřež, který se vrátil až za dvě léta, ale přesto měl koně pěkné jako když odjel. Také vyprávěl děd, že na lukách na Končinách tábořili Rusové, asi když táhli k Lipsku. Jan Hobrlant měl bratry, a sice vlastního, který byl tesařem a vystavěl si chalupu č. 41 na Kamenci a dostal k ní kus pole. Dále nevlastního bratra Pelanta, který se přiženil do č. 5 a dostal pole na Tíhách a v Lukavicích. Také prý č. 16 jest od č. 9, ale to již mnohem dříve, takže se bližší zprávy nedochovaly.

Dcery Jana Hobrlanta : Anna byla provdána za Schánku rolníka v Tatobitech, Kateřina dostala usedlost doma č. 9 a přiženil se k ní Jan Mohelský z Vitanovice z č. 14. Třetí dcera Barbora se provdala za druhého bratra Mohelského z Vitanovice do č. 14. A Marie se provdala za Vávru chalupníka a panského bednáře u Rybníka – Kamení -dnes Radimovice. Můj praděd hospodařil až do r. 1824, kdy se můj děd Jan Mohelský sem přiženil. Tento byl z formanské rodiny, jeho otec pocházel z Vitanovic č. 8, a měl za manželku Kateřinu roz.Polákovou z Lažan čp. 13 a vystavěl si usedlost ve Vitanovicích č. 14 a dostal k ní polovic polí od statku č. 8. Můj děd rád vypravoval jak formanil. Jezdil také až do Znojma pro obilí, které vozil do Liberce na trh neb do mlýnů kolem Liberce. Taktéž měl tři dny v týdnu roboty s párem koní na Svijanech. Jaké svévole se vrchnostenští úředníci dopouštěli vypravoval také : Na císařskou silnici (z Prahy do Liberci) vozil jeden povozník z Boleslavi kámen – čedič od Vlastibořic (bývaly tam čedičové lomy). V zadních Lukavicích byla špatná cesta, takže měl ve voze 4 koně a vyhnul se na pole a jezdil po našich polích. Děda, aby tomu zamezil udělal tam příkop. Povozník šel ale žalovat na Svijany a hned přišel dráb pro dědu, a všemohoucí vrchní nechal dědovi vysázet 25 ran.

Můj děd měl 5 dcer a sice Kateřinu, provdala se za Jana Škodu, sedláka na Radvánicích u Kobyl. Annu provdanou za Josefa Mařana ve Žďáře. Marii provdanou za Františka Hlouška rolníka v Loukově. Alžbětu provdanou za Františka Náhlovského v Přepeřích. A moji matku Františku, kterou si vzal můj otec Jan Bičík, který pocházel z Přepeř čp. 17.

Jan Mohelský hospodařil až do r.1879, kdy můj otec usedlost převzal. V r.1880 přikoupil pole na Vinohradech (dnes pod hřbitovem) 10 korců od čísla 50, v r.1881 přestavěl stodolu a r. 1890 obytné stavení a chlévy a hospodařil až do r. 1907, kdy jsme já usedlost č. 9 převzal. R. 1910 přikoupil jsem pole a louku od č. 11 e výměře 4 korce. Na této usedlosti hospodařil dle urbáře Svijanského r. 1624 Jan Maškův, po něm Václav Polívka, dále Václav Hobrlant.

Na čísle 10 hospodařil odedávna rod Mrázů, říkalo se tam u Hořeních Mrázů (nebo ve statku).Byl to statek dosti veliký. V minulém století hospodařil na něm Jan Mráz, a ten dal dosti velké kusy polí svým synům za podíl. A sice František dostal pole na Kříženci a připojil je k číslu 4. Jeden syn byl ve Vitanovicích č. 6 a dostal pole pod Vitanovicemi. Po Janu Mrázovi hospodařil až do r. 1880 Jiří Mráz, pak jeho syn Václav Mráz a posléze syn tohoto Josef Mráz, který r. 1932 zemřel. Pak hospodařila vdova Emilie Mrázová.

Statek čp. 11 držel rod Kobosilů, byl to statek veliký s dobrými dosti scelenými pozemky. V letech šedesátých m.stol. něco málo pozemků se odprodalo a později se rozdělil mezi dva syny Václava, který dostal domu číslo 11. A Josefa, který si vystavěl asi kolem r. 1860 nynější stavení čp. 50 a každý dostal polovic pozemků. V letech sedmdesátých stavení obytné dřevěné č. 11 vyhořelo, stávalo podél Mrázovýho plotu. Nové obytné stavení bylo vystavěno dole vedle chlévů, které se zachovaly a přistavěno nad chlévy a nové obytné stavení patro (poschodí). V roce 1886 koupil usedlost čp. 11 v exekuční dražbě Jan May z Turnova (obchodoval starými hadry a veteší, z čehož velmi zbohatl.) V letech devadesátých min.stol. dal věnem Jan May usedlost své dceři Marii provdané za okresního hejtmana Tomáše Matějku v Turnově. Tomáš Matějka míval na usedlosti č. 11 pachtýře nebo šafáře. V roce 1910 usedlost prodal, pole se rozprodala mezi 18 majitelů. Obytné stavení se stodolou (stávala na zahradě blízko stavení čp. 95) koupil Adolf Louda řezník a hostinský z Přepeř (co bývala

Lejskova hospoda proti mlýnu). Po něm byl majitelem hostinským a řezníkem jeho syn Josef Louda.

Čp. 12. Na této chalupě hospodařila rodina Flanderů. V letech osmdesátých min.stol. koupil tuto chalupu Josef Louda truhlář. Po něm tam hospodařil Josef Hobrlant (pocházel z Příšovic) kovář (pracoval u kováře Kozderky). Tento J.Hobrlant si vzal dceru J.Loudy, Marii. Tito měli dvě dcery, které si vzaly dva bratry, Josefa a Václava Anděla z Vlatibořic. Syn Josef Hobrlant vyučený strojní zámečnick u Kratochvíla v Příšovicích za druhé sv.války byl jako mladý hoch nasazen na práci v Německu v Berlíně a při bombardování tam zahynul. Po smrti Hobrlantových na chalupě hospodařil Josef Anděl řezník (vyučil se u Loudu čp. 11), který si vzal starší dceru jejich Bohumilu. Ti měl dva syny staršího Josefa řezníkem, který se přiženil do Lažan. A mladší Jiří pracuje v JZD v Pěnčíně, dostal chalupu doma a vzal si za manželku Jitku Janouškovou z Kruhu u Mn.Hradiště. V letech 1958 Jos.Anděl starou dřevěnou chalupu přestavěl na nynější.

Č. 13. Na této chalupě hospodařila rodina Kamenských, poslední Kamenský měl dvě dcery, z nichž jedna se provdala do Žďáru za Mařana, druhá dostala chalupu doma a přiženil se k ní Josef Hendrich z Doubí, po něm hospodařil jeho syn Josef až do roku 1913. (Jeho bratr František Hendrich byl učitel. Od r. 1935 do r. 1940 byl řídícím učitelem v Pěnčíně odkud šel do penze a bydlel ve Čtveříně ve Žďárských chalupě). Když převzal chalupu opět syn tohoto také Josef, ale nehospodařil ani rok a r. 1914 zemřel. Pak hospodařila vdova Josefa Hendrichová r. 1922 se provdala za Václava Tomsu ze Břehu. U této chalupy byly původně pole v Zlámaninách, na Čičavách a v zadních Lukavicích, později přikoupil Josef Hendrich pole na Zádvoří. S Josefem Hendrichem byla jedna dcera, která se provdala za Vaňátku od Studnic (Paceřic), povoláním nádražák. Druhá dcera Vlasta Tomsová se v r. 1965 vdala za Jaroslava Klimeše z Loukovce (přiženil se do Pěnčína) kde soukromě hospodaří dosud.

Čp.14. V těchto místech stávala v první polovině 19. stol. Podle vyprávění dřevěná snad dosti veliká chalupa Kozderkova. Nějaký Václav Kozderka vyměnil chalupu č. 14 s Josefem Krskem za chalupu číslo 27 (jistě že jeden nebo druhý musel penězi doplácet). Tento Krsek ji později prodal židovi Katovi, ten odkud do Pěnčína přišel, se již neví. Tento Katz v tomto čísle 14 zařídil smíšený obchod a obchod s koňalkou. Pravděpodobně, že větší úpravy-přestavby nedělal a že asi z dřevěné chalupy na nynější ji přestavěl Krsek. Žid Katz obchodoval také se lnem, tenkrát se ho zde hojně pěstovalo a měl najatou starou pazdernu, nyní tam stojí čp. 59, později si postavil pazdernu vlastní čp. 67, ovšem tu již stavěla vdova po něm, Františka, asi kol.r. 1870. Pak obchod i pazdernu převzal její syn Karel Katz. Dost si finančně pomohl a když len přestával jít r. 1913 prodal č. 14 Františku Hozdeckému ze Žďáru, také obchodníku, který mimo obchod smíšený doma, obchodoval zeleninou a ovocem, hlavně do Sudet (Liberec-Jablonec) kam koňmi později autem zboží vozil. Po Fr.Hozdeckým čp. 14 převzal jeho syn František, avšak ten již smíšený obchod nevedl a po r. 1948 ani obchod zeleninou a šel pracovat do továrny. Mladší bratr Josef koupil asi v r.1950 nedostavěnou vilu Ťukalovu na Vinohradech čp. 93, sestra těchto Marie se provdala za Václava Picka čp. 79, poslední léta byl ředitelem Hospodářského družstva v Turnově. V čp. 14 obývá Fr.Hozdecký s manželkou.

Čp. 15 náleželo dávná léta rodu Ťukalů, také chalupa č. 87 zvaná dříve na Roklici u Ťukalů byla od statku čp. 15. Pole v Loužku jeden kus dostala dcera provdaná za Šimůnka ze Svijan a jeden kus dostal syn Jan, který se přiženil do Svij. Újezda. To byli děti Václava Ťukala, po něm usedlost převzal syn Jiří Ťukal, který hospodařil až do r. 1899, po něm hospodařila vdova Kateřina Ťukalová a pak její syn Václav Ťukal, který byl také za první války starostou a dosti panovačný a proto u občanů neoblíben, žil dosti panský, což stálo velké peníze, prodával pole, až ze statku téměř nic nezbylo, také stavení obytné i hospodářské budovy úplně spustly, až po jeho smrti z tohoto velikého statku zbyla jen bouračka. Toto místo odkoupil MNV a v místech bývalého statku č.15 stojí dnes prodejna Jednoty. Václav Ťukal měl jednoho syna Jiřího

advokáta snad v Č.Budějovicích, již také mrtev. Dále čtyři dcery, Věra, která v mladém věku zemřela, dále Libuše provdaná na Hajného v Dolánkách, úředníka v Součkově likéru v Turnově. Pak Jarmila inženýrka vyučovala na gymnázium v Turnově a obchodní akademii v Jablonci. Nejmladší Alice absolventka šperkařské školy v Turnově, před druhou světovou válkou se odstěhovala do Holandska. Její sestra Jarmila po r. 1968 se odstěhovala za ní též do Holandska. A tak zanikl rod Ťukalů, kdysi pyšný to statek.

Čís. 16. Na této usedlosti hospodařili Mrázové a říkalo se tam v chalupě u Mrázů, bývala dřevěná a stávala jako nynější stavení č. 16, jenže průčelím na druhou stranu ke struze. Pamatuji starého dědečka Mrázovýho, jeden jeho bratr byl cestářem na císařské silnici v Podolí a druhý měl domek č. 3. Dědeček Mrázů měl dva syny, kteří mu oba brzy zemřeli. Jeden byl učitelem a zemřel na Moravě. Druhý hospodařil doma, také brzy zemřel. Vdovu po něm si vzal Josef Drahoňovský z Dubecka a hospodařil až do r. 1921, pak převzal usedlost jeho syn Josef Drahoňovský, který r. 1938 zemřel. Byl také nějaký čas starostou. Pak hospodařila po něm vdova Františka roz.Mohelská z Vitanovic 14. Po ní její syn Josef, který stavení asi r. 1967 prodal Václavu Polákovi, který pracuje v JZD v Pěňčíně (pochází z Přepeř), který si vzal za manželku Blanku Thořovou z Pěňčina č. 39. V r.1969 stavení zrestaurovali na nynější. Předposlední majitel Jos. Drahoňovský si vzal za manželku Jitku Švárovou z Vlastibořic a bydlí tamtéž. Jeho sestra Dagmara se provdala za Josefa Starého do Čtveřína. Dřevěnou chalupu přestavěl asi kol. 1880-90 pravděpodobně J.Drahoňovský.

Chalupu č. 17 měl v držení nějaký Louda, Asi v letech šedesátých min.stol. prodal chalupu obci Pěňčín. Sám se odstěhoval z obce neznámo kam. Obec v této dřevěné chalupě zřídila školu a starou školu v č. 3 prodala Janu Mrázovi obuvníku. V této nové jednotřídní škole vyučovali učitelé: Kučera, rodák ze Samšiny u Sobotky, tento pobyl v Pěňčíně delší dobu, pak Šic ze Žel.Brodu a Bursa z Bělé, tito dva jen kratší dobu. Po nich Konrád Rokos, za něhož byla asi r. 1884 zřízena druhá třída a pro tuto byla najata světnice v čp. 50 v prvním patře učitelem byl Kamil Zahejský. R.1886 přikročeno ke stavbě nové školy, která byla v listopadu téhož roku slavnostně vysvěcena. Po dobu stavby se vyučovalo v čp. 40. A tak stojí tato škola podnes, ač doznává každým rokem, velké úpravy na místě staré dřevěné chalupy čp. 17.

Na čísle 18 hospodařil rod Picků, říkalo se tam ve statku u Picku. Také číslo 40 jest od této usedlosti a říkalo se tam „v chalupě u Picku“ a číslo 43 jest také od této usedlosti čp. 18 a říkalo se tam „u Picku u tkalcu“, taktéž č. 48 má s touto usedlostí spojitost. Na č. 18 hospodařil v první polovině min.st, Picek, který byl bezdětný a vypravuje se o něm, že byl náruživým pytlákem. Tenkrát měli honitbu jen páni (vrchnost šlechta). A když přišel hajný, starý roklický Ťukal na Svijany k tehdejšímu vrchnímu Tiefenbachovi spustil na něj tento:

Máš tam pytlák, ten velká sedlák Picek. Tu hajný Ťukal honem povídá, zavřou ho milostpane. Na to vrchní: já kdyby mi mohli sedlák trestat, dyž ho nechytíme. To bylo před r.1848 a vyprávěl mi to kovář Mráz. Zmíněný Picek měl schovanku z Kobyl, která se provdala za Václava Adama ze Čtveřín a převzali usedlost čp. 18. Po něm hospodařil jeho syn Josef Adam. A po něm syn tohoto František Adam, který měl za ženu velmi bohatou dceru sedláka z Petrašovic. Jeho sestra si vzala profesora Richtera z Turnova, oboje byli bezdětní, k tomu ještě sedlák a selka Adamovi dosti lakotní a každý hospodařil pro sebe. Za celý život František Adam do stavení nedal opravu, takže na sklonku jeho života, zemřel r. 1963 (76ti lety) byl statek úplně spustlý. Podědil ho Fr.Adama vzdálený příbuzný snad bratráně, nějaký Richter z Loukova, který stavení asi v r.1964 rozboural a uklidil. Pole připadla družstvu a tak zanikl velký statek Adamů, jako usedlost Ťukalova.

Na čísle 19 hospodařili Hoření, bylo to malá chaloupka, stará dřevěná. Starý Hoření byl ševcem. To bylo asi okolo r. 1870. Po něm převzal chaloupku jeho syn Josef Hoření, tento však zemřel ještě mlád (a byl po něm jeden syn též Josef, který zemřel svobodný asi 65 lety). Byl trochu zakrslé postavy a dělal různou příležitostnou práci, nejčastěji točil mandlem u Picku č. 92). Vdova po Josefu Hořním provdala se za Karla Hauzra z Ouče a hospodařili až

do r. 1920 – hlavně ale handloval v dobytku. (obchodoval hovězím dobyt看em ale též i koňmi) R.1899 stará chalupa vyhořela a byla postavena za rok nynější zděná. Pak převzal chalupu druhý syn František Hauzr. Ten měl jednoho syna Ladislava, který je vyšším úředníkem na dráze v Turnově. Na chalupě č. 19 bydlí jeho matka Anna Hauzrová, již vdova.

Na čísle 20 hospodařil ode dávna rod Peldů. Pamatuji Jana Peldu, který chalupu tuto přikoupením polí od čísla 2 ve Vitanovicích pole v Janovkách a od čp. 1 v Pěňčíně pole v Lukavicích značně zvětšil. Jan Pelda měl četnou rodinu z nichž čtyři synové a dvě dcery byli v Vídní a malovali tam na vějíře a dělali různé ozdobné věci. Po Janu Peldovi hospodařil jeho syn Václav, který měl také pod stavením za čís.92 malou cihelnu (pro vlastní potřebu neb r. 1891 chalupa tato se vší úrodou na podzim vyhořela, ale též cihly prodával což v té době bylo takových malých cihelen v Pěňčíně několik. Najímali si lidé z obce, neb bezzemků a podruhů bylo těchto časech vždy dosti, na výrobu cihel. Václav Pelda měl dva syny, mladšímu koupil čís.25, vila na Kříženci, ten se jmenoval Josef a zemřel v mladém věku. Starší Václav dostal chalupu doma, za manželku si vzal Boženu Matějkovou z Letařovic z hospody. Tito měli dva syny. Starší Vlastimil se přiženil do Příšovice (manželka Zdeňka Habrová) a mladší Jaromír je úředníkem v Liberci. Na čísle 20 jsou dosud staří Peldovi (rodiče).

Číslo 21. Chalupa tato povstala od čísla 2 a hospodařil na ni Valenta tak zvaný Zadloužský. Poslední z tohoto rodu měl dceru, která se provdala za Františka Richtera, truhláře č. 59 a dostala pole v Luhovkách věnem. Syn Valenta byla železničním strážníkem a Chalupu prodal Františku Šámalovi, který pocházel z Borku od Frýdštejna. Po Fr. Šámalovi, který koupil pole v Hublánově od statku č. 50 hospodařil jeho syn Jaroslav, Jeho žena Šámalová a její sestra Kolomazníková z Kamence č. 22 byly ohromně silné ženy, hodně přes 100 kg. Šámalovi měli dceru Annu, která se provdala za Adolfa Rulce zedníka z Albrechtic. Jeho žena Anna poměrně brzo zemřela. Tito měli dvě dcery, starší Jaroslava Rulcová se přivdala do Odelnovic k Mrázům. Mladší Hana hospodaří doma (ve družstvu) a vzala si Ladislava Piroha (pochází ze Slovenska, hodný a pracovitý člověk.

Na čísle 22 hospodařil Florian Kraus (Krousa) kdy při požáru toto číslo vyhořelo a ještě čísla 47, 35, 26, kolem r. 1860. Pak koupil č. 41 a spáleniště prodal Fr.Pluhařovi, který tam vystavěl domek nový. Tento Fr.Pluhař dělával cihly, pravděpodobně u místních sedláků, kteří mívali malé cihelny. Jak známo koncem minul.století bývaly zde cihelny: Holmanova, Katova, Adamova, Peldova, Boříkova a snad i více. Fr.Pluhař když zemřel, dostala domek dcera Františka, která se provdala za Václava Šulce. Ten pak domek prodal Františku Kolomazníkoví, pocházel z Havlovic (dělal celý život cestáře). Dcera Eva se provdala na Mariánku-Odolenovic za kováře Brendla, syn František se oženil do Ohrazenic. Po smrti starých Kolomazníkových byl domek několik roků prázdný, pak jej koupil Šich, šofér u ČSAD, jeho manželka pracuje v JZD. Starou světnici rozboural a částečně přestavěl.

Na čísle 23 hospodařil rod Patočků kolem r. 1860. Dceru Patočkovu si vzal Beránek z Koryt, ten měl 5 synů, jeden byl jako úředník u dráhy na Moravě. Václav dostal chalupu doma č. 23, František si koupil chalupu č. 47, Josef si vystavěl čp. 61 a Vincenc byl truhlářem v Praze. Václav Beránek byl bezdětný a odkázal chalupu synovi Janovi Beránkovi (syn Františka). Jan Beránek předal chalupu dceři Marii, která se provdala za Josefa Mareše z Albrechtic, obchodník, bydlí v Liberci. Marešovi měli syna Josefa, který se přiženil do Vitanovice čp. 1 (manželka Marie Kratzertová). Mladší dcera Jitka se provdala za Vlastimila Salabu, dostala chalupu doma na Kamenci č. 23, kde bydlí s babičkou Marií Beránkovou (vdovou po Janu Beránkovi). V roce 1920, 23.srpna chalupa tato dřevěná od blesku vyhořela a byla postavena tato nynější.

Číslo 24 byla větší chalupa a hospodařili na ni od nepaměti Škrétové. Jeden z této rodiny prodělal Napoleonské války a přivedl si z Francie ženu (francouzku), tenkrát se na vojně sloužilo 12 – 14 let, a když přišel z vojny domů, tak již hospodařil na chalupě jeho bratr a on

nemaje jinou práci, česával ovoce i se ženou u dvora Sychrovského. V té době koupil kníže Karel Alain Rohan Sychrovské panství (1814). Manželka Škrétova osmělila se oslovit jednou kněžnu Rohanovou, když tato byla na procházce francouzsky, ta se podivila že umí její řeč a na přímluvu kněžny byl vzat Škréta do služeb jako podkoní (v té době dobře placená služba). Škréta si vystavěl v Radimovicích domek a všichni jeho potomci sloužili v knížecích službách, poslední byl učitelem v Turnově, kapitán ruských legii, sokol a vlastenec za druhé světové války zahynul v konc.táboře. Na Kamenci č. 24 poslední hospodařil Josef Škréta, který měl syna Jindřich, ten se přiženil do Čtveřina (Hořeňovi). Dcera Marie se vdala do Vitanovice č. 26 (Fanta).

Číslo popisné 25 (Peldova vila na Kříženci). Původně toto číslo stálo na Kamenci vedle Škrétových, říkali tam u zedníků (snad se ale jmenoval Pořádný) Dceru „zedníkovu“ Pořádných si vzal Jan Flanderka z Loukovce, byl vdovec a měl po první ženě dvě děti Josefa, který se přiženil do č.44, dcera Kateřina se provdala za J. Tondra, skladníka na nádraží ve Svijanech. Po druhé ženě byl syn Václav a dcera Barbora, kteří však oba zemřeli svobodni a chalupa byla prodána Janu Peldovi č. 20, který ji předal dceři Anně, která se provdala za V.Vitáka z Bukoviny. Při požáru (asi za první svět.války) domovní vyhořelo a zůstal jen chlév a stodůlka. Vitak spáleniště a zbytek stavení prodal Čeňku Marešovi, políru z Albrechtic, tento směnili pozemek s Fr.Škrétem a chlév a stodolu rozboural a začal stavět dům na Křížanci. Avšak zemřel a nedostavěný domek koupil Václav Pelda z č. 20, který dům dostavěl a předal s částí pozemků mladšímu synovi Josefu. Tento měl dva syny, starší Břetislav po druhé svět.válce odešel do Slezka, mladší Josef dostal dům č. 25 doma (za manželku pojal Miluši Mizerovou z Albrechtic 20. Otec tohoto Josef Pelda zemřel poměrně mlád.

Na čísle 26 hospodařili Pickové. Asi v šedesátých letech min.století stavení vyhořelo, a bylo postaveno nové (stará světnice – velká ještě stojí). Poslední dceru z rodu Pickového si vzal František Bárta z Doubí.

Na čísle 27 hospodařili Krskové. Jeden potomek těchto Krsků se přiženil do Podolí, kde formanil a snad syn zas koupil v Pěččině Holmanovu cihelnu, kde postavil chalupu č. 58. Poslední Josef Krsek z čísla 27 směnili tuto chalupu s Václavem Kozderkou za číslo 14. Po tomto Václavu Kozderkovi, hospodařil jeho syn Josef Kozderka, který tuto chalupu prodal asi r. 1890 Václavu Šiftovi, tento ponechal si část polí vedle Vitanovické silnice (co dnes stojí řada domů na Vinohradech) a chalupu se zbytkem polí prodal svému švagrovi Josefu Zahrádkovi ze Svatoňovic (byl muzikant a kapelník) Tento měl tři synové, Josef padl v 1.svět.válce, František byl zedníkem, Jaroslav dostal chalupu doma (po druhé svět.válce pracoval silně v politickém životě). Jedna dcera Marie se přivdala na Rudlant k Laurinovým, mladší Julie zemřela svobodná. Po Jaroslavu Zahrádkovi chalupu dostal nejmladší Jiří Zahrádka, který od mládí taktéž nastoupil kariéru politickou, pracuje v Liberci ve vysokých stranických funkcích. Nejstarší Zdeněk vyučen pekařem jest na dráze v Liberci, dcera Květa se provdala za kominíka Fr.Hofmana ze Soběslavic, ale koupili domek v Radimovicích. Na čísle 27 je sám vdovec Jaroslav Zahrádka. Je to jedna z nejstarších zachovalých charakteristických dřevěných chalup v Pěččině postavena asi ve třicátých letech devatenáctého stol.

Číslo 28 obhospodařovala rodina Žďárských, také se tam před mnoha léty přezdívalo „u Nováků“. Ve třicátých letech tohoto stol. tam hospodařil Josef Žďárský. Ten měl syna Josefa, který zůstal doma, byl politicky činný, poslední léta jako předseda JZD v Hradčanech. Druhý Václav, zlatníkem v Liberci, dcery: Libuše, provdaná za Koška v Paceřicích, Vlasta, provdaná za Rakouše v Ohrazenicích a Milada provdaná za Josefa Kozderku Pěččín 8. Tato chalupa 23.12.1921 vyhořela (dřevěná)

Na čísle 29 hospodařil rod Hobrlantů, pak se tam přiženil Jan Kopal, který předal chalupu synu Janu Kopalovi, který chalupu prodal Františku Konopkovi ze Střížovice. Jan Kopal koupil větší chalupu v Katanech. Chalupa tato taktéž 23.12.1921 vyhořela, oheň vznikl zde.

Po Fr.Konopkovi chalupu převzal syn Josef Konopka, za manželku měl Annu Kozderkovou z Pěňčina č. 40. Tito měli dva syny: mladší Mirek vyučen kuchařem pracoval různě po světě, poslední léta na dráze v Turnově. Starší Josef po smrti rodičů chalupu převzal a nyní pracuje v JZD (manželka Jaroslava Tomsová z Pěňčina 1.)

Na čísle 30 hospodařili Mrázové, že bylo v obci Mrázů více, říkalo se tam „u Pořádníků“, protože tam vybírali kontribuci (daň). Od Mráze koupil chalupu tuto Jan Kozderka, kovář (pocházel z č. 8), který si přistavěl na dvoře kovárnu v letech devadesátých min.stol.- tato budova stojí dodnes, ale již za kovárnu neslouží. Po něm na této chalupě hospodařil Josef Kozderka, syn (poslední obecní starosta) a kovárnu pronajal bratrovi Václavovi, který bydlel vedle v záložně, později v čísle 45, kde také byla zřízena po r. 1945 kovárna. Josef Kozderka měl dvě dcery, mladší Blanka (zdravotní sestra) se provdala za Drahomíra Ťukala z Pěňčina č. 76. Starší Blažena se provdala za Ladislava Hauzra z č. 19, avšak rozvedli se a vzala si Vratislava Jisla z Klůček – Vlastibořic a bydlí zde dosud.

Na čísle 31 hospodařili Valentové, pozemky jak již vzpomenuo pocházejí od čp. 2. Říkalo se tu u „chomoutářů“. Tento Valenta byl sedlářem, druhý bratr tohoto zas kolářem a dostal část pozemku a vystavěl si chalupu č. 44. Poslední Václav Valenta z č.31 měl tři dcery, nejmladší Anna zůstala doma a přiženil se tam Josef Beran z Vlastibořic. Po něm hospodařil jeho syn taktéž Josef, který měl sestru Albínu, která se provdala za Josefa Tomsu „podkamenecký“ č. 42, kteří však brzo zemřeli. Josef Beran si vzal za manželku Emilii (roz. Brožovou z Pěňčina č.2) tito měli dva synové, starší Vratislav lesník, oženil se na Slovensko k Prešovu. Mladší Josef Beran zůstal doma a vystavěl si nové obytné stavení vedle starého (za manželku má Vlastu Kratzertovou z Vitanovice č. 1).

Na čísle 32 hospodařili Masopustové, pak se tam přiženil František Šlechta z Mokrého, tento měl četnou rodinu více dcer a jednoho syna Josefa, kterému předal chaloupku, tento však v 1.svět.válce padl a vdova po něm se provdala za Josefa Brože, tento prodal opět Josefu Matějkovi, zedníku (pocházel ze za Jičína). Tento starý sešlý dřevěný barák přestavěl. Po něm převzal domek jeho syn Josef brašňář, který zemřel v mladším věku bezdětný. Jeho matka pak domek prodala Karlu Melicharovi z Doubí (nádražáku), který tam bydlí s manželkou dosud, a odstěhovala se do Turnova.

Čp. 33 domek tento vlastnili Zakouřilové. Václav Zakouřil měl syna Josefa, který domek prodal V. Švermovi ze Sovenic a ten ho opět prodal Janu Loudovi natěračí a malíři písma, který pocházel z Vinohrad z č. 68, kde se říkalo „u Loudu na rohu“. Jan Louda pracoval po celý život v Jablonci a v Turnově u svého strýce Loudy, který taktéž pocházel z Pěňčina, dílnu měl na Trávnících. Manželka Jana Loudy byla Marie Flanderková z Pěňčina, bydleli v čp. 2. Tito Loudovi byli bezdětní a po jejich smrti, zemřeli téměř najednou do týdne, domek zdědil bratr Jana Loudy, Josef Louda, malíř a natěrač v České Dubu usedlý. Tento prodal domek Radomilu Johnovi, revisor na dráze, pochází z Ohrazenic, který má za manželku Jaroslavu Čisteckou z Vinohrad č.81, vzdálenou příbuznou nebožky Marie Loudové. Domek v r. 1924 Jan Louda přestavěl z malého dřevěného baráčku na zděné. V r.1967 R.John domek ještě zrestauroval. Když v tomto čísle bydleli Loudovi, říkalo se tam „u mostku u Loudu“.

Na čísle 34 hospodařili Jelínkové, patřilo k němu něco pozemků na Čičavách, dceru Jelínkovou si vzal Jan Volák (Voláček zvaný) z Újezda Svijanského). Volák chalupu prodal bez polí Čenku Holmanovi a tento opět Josefu Pluhařovi, když tento zemřel, provdala se vdova po něm za Josefa Zakouřila z čísla 33. Potom to číslo bylo prodáno Albíně Čížkové, která se provdala za Josefa Žďánského, tento prodal domek Vilému Klečalovi a ten opět Františce Skalníkové, její muž byl provazníkem. Tito domek přestavěli, měli 3 dcery, které byli vdané v Sudetech. Po nich domek zdědila jedna z dcer Vajsová a nějaký čas zde bydlel její syn Vajs. Po nich domek koupil r. 1962 Jaroslav Brechler (pocházel z Drahotic).

Na čísla 35 hospodařil Valenta, který měl přezdívku „krátký“, chalupa pochází od č. 2, v letech sedmdesátých min.stol. vyhořela, pak byla přestavěna a koupil ji Jos. Hudec z Vlastibořic, po něm ji převzala dcera Františka, která se provdala za Josefa Porše z Německého Žďárku. Měli několik dětí, doma zůstala nejmladší Vlasta, která se provdala za Josefa Picka z Vinohrad čp. 79, byl strojník a šofér u Jar. Tomsy v Turnově, který měl autobusovou dopravu, pak Picek pracoval po 2 svět.válce u ČSAD. Tito měli dvě dcery, starší Jindra se provdala za J.Bouzka na Marjánku u Jenišovic a mladší Květa za Jar.Šimůnka do Podolí. V domku bydlí staří Pickovi, říká se „u Kameneckých“.

Čp. 36 na Čičavách (u lesa) hospodařili Marešové. Když Mareš zemřel, provdala se vdova za Václava Picka z č.40, který zde hospodařil než dorostl syn po Marešovi. Tento Picek vystavěl si pak chalupu 64 na Čičavách. Po Marešovi hospodařila jeho dcera Albína, nejprve provdaná za Karla Rulce z Albrechtic, který zemřel po svět.válce. Pak se provdala za Františka Filipa z Čičav. Chalupu pak dostala dcera Ludmila Rulcová, která se provdala za Jaroslava Sunka z Albrechtic. Chalupa tato r. 1890 vyhořela, stávala u samého lesa a pak byla přestavěna blíž k ostatním domům.

Na čp. 37 hospodařili Ťukalové, jejich předek pocházel z čp. 15 a dostal na Roklici kus pole, kde si vystavěl chalupu. Říkalo se tam u „Roklických Ťukalů“. Josef Ťukal byl knížecím hajným Sychrovským. Též jeho syn Josef byl v mladších letech také hajným, později se musil místa vzdát, jelikož prikoupil pole a musil doma hospodařit. Jeho syn Jan ve světové válce padl a vdova po něm se provdala za Františka Nejedlo ze Žďárku. Po jeho smrti hospodařil jeho syn Zdeněk Nejedlo (manželka Bohunka Bičíková z Doubí), ten však zemřel poměrně mlád 44 letý a na chalupě zůstala vdova po něm s dcerou Zdeňkou.

Na čp. 38 hospodařili Kozderkové „chaloupečtí“, chalupa pocházela od čp. 8, poslední z těchto Kozderků měl několik dcer, z nichž žádná chalupu nepřevzala a prodali ji v letech 60tých min.stol. Václavu Kozderkovi z č.8, který ji obhospodařoval a v letech 80tých min.stol. ji předal nejmladšímu synu Petrovi, který ji prodal se 4 korci polí Josefu Vrzkovi. Tento směnil stavení s Marií Pospíšilovou za čp. 4. Pak tam hospodařil Václav Pospíšil (jeho manželka byla Ťukalova z čp. 15). Tento starou dřevěnou sešlou chalupu přestavěl na nynější. Tito měl dva syny, Josefa (poslední léta byl říd.učitel v Pýrově u Bakova, odkud má i ženu). Nyní bydlí doma se ženou. Jeho syn Josef je inženýr strojní, vyučuje v Praze, dcera Alena je vdaná v Ml.Boleslavi.

Na čp. 39 hospodařili Tomsové zvaní „poustečtí“, v první polovině 19 stol. usedlost tato povstala dělením od čp. 6 Poslední z tohoto rodu Václav Tomsa měl samé dcery, z nichž nejmladší Josefa se provdala za Josefa Thoře ze Soběslavic, který se na tuto usedlost přiženil. Po něm hospodařil jeho syn Josef Thoř (jeho manželka pocházela z Petrašovic). Tito měli 3 syny, Josef zemřel mladý jako student 28 letý v r. 1938. Nejmladší Miloslav byl profesorem v Liberci. Doma usedlost dostal Václav, který si vzal za manželku Blaženu Starou ze Čtveřína. Václav Thoř v r. 1945 tragicky zahynul 33 letý jako voják v pohraničí při odpalování munice ve Višňové. Pak hospodařila vdova po něm, a když dorostl syn jeho Josef, tak usedlost převzal, tento si vzal za manželku Evu Pecinovou z Příšovic. Josefova sestra Blanka se provdala za Václava Poláka z Přepeř a koupili r. 1968 stavení čp. 16 v Pěnčíně.

Chalupa čp. 40 povstala od čp. 18, v rodině byl zachován oddací list z r. 183., kdy Jiří Picek vzal si Marie Kozderkovou z č.8 Tento Jiří Picek měl početnou rodinu a chalupu převzala dcera jeho Josefa, která se provdala za Václava Kozderku z čp. 27, ten měl tři syny a jednu dceru. Z nich syn Rudolf převzal chalupu. Tento měl čtyry dcery a 1 syna. Marie se vdala do Březiny, Anna na Kamenec za Konopku, Julie zůstala svobodná doma. Chalupu doma dostala Hedvika, kam se přiženil Josef Glaser z Libíče. Syn Václav Kozderka byl naposled řídícím učitelem v Pěnčíně (manželka Marie Bičíková z č.9), který zemřel ve 44 letech. Glásrovi měli syna Josefa a dceru Julii (dvojjčata). Josef se přiženil do Příšovic, vzal si Hozdeckou. Julie dostala stavení doma a vzala si Jaroslava Salabu z Lažan, strojvůdce na dráze. V letech 1969

si postavili nové stavení ze stodoly na dvoře a dostali číslo popisné 18, od zrušeného statku Arakového (v sousedství). Ve Staré chalupě č. 40 bydlí staří Glásrovi, asi v 60 letech tuto starou původně dřevěnou obytnou světnici vyzdili a renovovali.

Chalupa č. 41 vystavěl Josef Hobelant, bratr mého pradědy a dostal kus pole od č. 9 jak vpředu bylo vzpomenuáno, ten byl tesařem a pracoval na přestavbě Sychrovského zámku v 60tých letech min.stol. Měl jednu dceru, která se provdala za Václava Kozderku do statku č. 8. Chalupa č. 41 později prodali Floriánu Krausovi z Patřína. Ten ji předal dceři Emilii, která se provdala za Josefa Mráze.

Č. 42 povstalo dělením od č 6, hospodařili tam Tomsové (Podkamenečtí). František Tomsa předal chalupu synu Františkovi v r. 1895. Tento měl syna Josefa a předal mu chalupu v r. 1925. V r. 1931 seštipali jej včely při rojení na krku a od toho zemřel (zadusil se). Vdova po něm Albína (roz,Beranová) se provdala za Jaroslava Adama, ale v r. 1938 zemřela. Pak byla majitelkou její dcera Běla Tomsová, která se provdala do Vitanovic za Josefa Hobelanta. Mnoho roků pak tam bydleli Šlechtovi staří, jejich vnučka Irena Altmanová, která se provdala za Oldřicha Kopeckého, strojuvůdce ČSD, pak asi v r,1967 chalupu č. 42 koupili a částečně vnitřně přestavěli.

Chalupa č. 43 povstala od č. 18 (bývalý statek Adamů, dnes rozbořený), hospodařili na ni Pickové. Některý pozdější Picek, který byl tkalcem měl dvě dcery, Josefa se provdala za Františka Picka z č. 26 a byl obuvníkem a pravděpodobně se do této chalupy č. 43 přizemil.

Č. 44 povstalo dělením od č. 31 a toto od č. 2 a hospodařil na ni Valenta kolář, ten měl dceru, která se provdala za Josefa Flanderku z č. 25, ten ji předal synu Václavovi , který si vzal za ženu Emilie Radovskou z Kaškovic (Frýdštejn). Tito měli dvě dcery, Věra zemřela mladá, druhá dcera Jindra se provdala za Stanislava Květa, pekaře, kteří se okolo r. 1960 odstěhovali ke Dvoru Králové. Nyní je chalupa č. 44 zatím prázdná.

Chalupa č. 45 povstala dělením od č. 2. Josef Valenta z č.2 dostal polovic pozemků a vystavěl si stavení (také tam býval kdysi hostinec). V dražbě koupil tuto usedlost Josef Pospíšil z Ploukonic, když tento zemřel, byla prodána Václavu Drozнови, bednáři z pivovaru na M. Rohozci. Ten ji prodal Petru Kozderkovi (pocházel z č. 8), býval dlouholetým starostou. Jeho žena Anna. Tito měli jednu dceru Aninku, která svobodná zemřela. Po smrti starých Kozderkových chalupu zdědil příbuzný od její strany. Po válce v 45 roce pak tam bydlel a hospodařil Václav Kozderka (synovec). Pak to koupila Str. traktorová stanice z Lomnice (zde byla pobočka při JZD). V šedesátých letech chalupu koupilo JZD Pěňčín. Nahoře též bydlel krejčí Řehořek. A pro neudržování, stavení úplně schátralo, takže se v r. 1968 muselo rozbořit úplně. Avšak trosky a zbytky stavení nejsou uklizeny od JZD dodnes.

Č. 46 byl původně dřevěný barák a patřil Čížkovi, který byla obecním slouhou, pásal dobytek. Tento i s manželkou zemřel a zůstalo po něm 12 dětí. Nejstarší Václav převzal barák a přikoupil k němu několik korců polí. Říkalo se tam „u Čížku ve strži“. Tento předal barák synu Václavovi, který měl dvě dcery a jednoho syna, který jako ruský legionář v Rusku padl za první svět.války. Chalupu převzala dcera Františka, kam se přizemil Josef Rulec z Albrechtic. Tito měli dvě dcery a dva syny. Doma chalupu dostal nejmladší Josef, který se ale přizemil do Příšovic (k Vávrům). Od něho pak chalupu koupil jeho bratranec Ladislav Rulec ze Čtveřína, vyučený klempíř, instalatér, pracuje v ČSD Turnov.

Č. 47 měl v držení ???, říkali mu kaprál, ten měl dceru Annu, která se provdala za Adama z Vlastibořic a barák převzala. Ten jej prodal Františku Beránkovi z č. 23 a byl zámečnickem a přikoupil něco polí. Po něm hospodařil syn Jan a ten chalupu prodal Josefu Tvrzníkovi z Újezda Svijanského a ten jej zase prodal Josefu Žďánskému. Tento měl 2 dcery a 2 syny. Všechny se vyvdali a z Pěňčína odešli. Po smrti starých Žďánských se barák rozboural, a postavili vnuci jen letní chatu. Dojíždějí jen na dovolenou.

Č. 48 povstalo od č. 18, kdy jeden syn dostal kousek pole a vystavěl si na něm dřevěné stavení asi v padesátých letech min.stol. Jmenoval se Picek. Po něm převzal nejstarší syn Josef Picek chaloupku, byl také hrobníkem a sušičem lnu v Katcovi pazderně. Říkalo se tam „u Picku sušiču“, pak „u hrobníku“. Tuto chalupu převzala dcera Anna, která se provdala za Ladislava Laurina z Nechálova. Tito měli dva syny, starší Vlastimil obchodní příručí je v Hodkovicích, mladší Jaromír, přiznal se na Svijany. V č. 48 zůstává Anna Laurinová, vdova.

Č. 49 vystavěl Frant.Filip, který měl dříve číslo 22, které prodal Florianu Krausovi. Vystavěl si nové stavení na Čičavách, pak předal chalupu synovi Josefovi Filipovi, který pracoval na dráze, kde také zahynul, byl zasypán utrženou skálou, po něm měla chalupu vdova Dorothea Filipová, která ji předala synu Josefovi. Tento měl čtyři dcery a dva syny, žádný však nezůstal doma a tak nyní v čísle 49 dožívá vdova po Josefu Filipovi, Josefa Filipová, rozená Hauserová z Pěňčína.

Č. 50 vystavil asi kolem r. 1860 Josef Kobosil (starosta), který dostal polovic polí od č. 11. Z této pěkné usedlosti s 55 korci, byla postupem téměř všechna pole rozprodána a zbyla jen malá chalupa. Josef Kobosil předal pak stavení dceři Františce, která se provdala za Theodora Krejčího (pocházel ze Březiny). Tento měl dva syny. Ladislava, který byl válečný invalida a po první svět.válce si postavil domek č. 94 těsně vedle starého stavení. Druhý syn Josef dostal chalupu doma, ale záhy zemřel. Vdova po něm Anna se pak provdala za Františka Picka z č. 79. Tito Pickovi měli syna Vlastimila, který je zaměstnán v chemické továrně v Neratovicích. Č. 50 dostal Josef Krejčí, syn po nebožtíku Josefovi. Tento Josef Krejčí pracuje nyní jako předseda JZD v Pěňčíně.

Č. 51 vystavěl Havle asi 1870, který prodal chalupu Janu Bobkovi ze Sněhova od Žel. Brodu, který ji předal dceři Amalii, která se provdala za Karla Janků ze Žehrova, po něm hospodařil syn Václav Janků. Po něm dostala chalupu dcera Věra, která se provdala za Jana Letko (snad z Příšovic) syna deputátníka. Tento Jan Letko pracoval jako zámečník v Mlékárně v Příšovicích a starou nízkou chalupu přestavěl na nynější asi v 60. letech. Tito měli syna Jana, který se oženil a odstěhoval do Turnova. Staré stavení stávalo na zadním konci dvora podélně se silnicí, štítem k Pěňčínu.